

οὔτε νὰ ἐξενέγκω ἀνεφαρμόστους πόθους, γνωρίζων πολὺ καλὰ τὴν μεταρρυθμιστικὴν χωρητικότητά τοῦ ῥωμαίου.

Ἀλλὰ δύο τινα πρώτιστα, στοιχειώδη, κυμαινόμενα παξὺ ἀνθρωπισμοῦ καὶ ζωϊσμοῦ, δύνανται νομιζῶν νὰ ῥηθῶσιν ὑπ' ὄψιν ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως καὶ ὑπὸ τῆς κοινίας.

Α'. Τὸ περὶ ἀραιώσεως, ἣν ἐπρότεινε πρὸ καιροῦ, ἀλλ' νυν ἀποτελέσματος ἐκ μέρους τῆς διοικητικῆς ἀρχῆς, ὁ πιελέστατος καὶ λίαν φιλότιμος ἱατρός τῶν φυλακῶν κ. Παπαβασιλείου. Αὐτὸ τὸ ἀνθρωποστοιβαγμὰ πρέπει νὰ παύσῃ. Ὁ κ. Πρωθυπουργὸς καὶ ὁ κ. ὑπουργὸς τῆς Δικαιοσύνης βεβαίως δὲν θὰ ἐπεσκέφθησαν τὰς φυλακάς· ἄλλως θὰ ἐλάμβανον μέτρα· φυλακαὶ ὑποδίκων καὶ καταδίκων δὲν πρέπει νὰ εἶναι ἀνθρωποκτόνοι· ἄλλως, ὡς ἐνομασθοῦν **φυλακαὶ θανατικαί**. Καὶ τοιαῦτα εἶναι. ἐν γνωρίζομεν τί κάμνει ἡ Ἑταιρία τῶν φυλακῶν, τί γίνεται ἡ ἡγεμονικὴ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων ἀγγεληθεῖσα δωρὰ τοῦ Τσιγγροῦ· εἰς τί καταγίνονται οἱ ἐπὶ τούτῳ πελθόντες εἰς Εὐρώπην. Προσωρινῶς ὅμως προτείνομεν τὴν ἀπόσπασιν τοῦλάχιστον ἐβδομήκοντα ἀτόμων, ὧν δηλαδὴ τῶν ὑποδίκων καὶ τὸν περιορισμὸν αὐτῶν εἰς τὰς νέας φυλακάς *Γερνηματὰ*, πλησίον τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου, ὅπου κρατοῦνται (ἀκράτητοι) οἱ Βελενδζισταί. Περὶ φυλακῶν Αἰγίνης οὐδεὶς λόγος, διότι ὅλοι οἱ φυλακισμένοι τὰς τρομάζουν πλείοτερον τοῦ Παλαμηδίου. Ὅσοι πᾶνε ἐκεῖ, *στραβόνοῦται*.

Β'. Ἡ τελευταία ὧν τῶν φυλακισμένων πρὸς ἐμὴ εὐχὴ τῶν ἦν ἂν ἦτο δυνατόν νὰ ἔχουν μερικὰ βιβλία νὰ διαβάζουν, νὰ περνοῦνε τὸν καιρὸ τῶν.

Εἰς τοῦτο ἐπικαλούμεθα ὅχι τὴν συνδρομὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ τῆς κοινωνίας. Ὅπως δὲ τελεσφορήσῃ ἡ ἐπίκλησις αὕτη, καθιστῶμεν τὴν ἐφημερίδα ἡμῶν κέντρον δωρεῶν βιβλίων, δι' ὧν ἔπειτα θὰ γίνῃ δυνατὴ ἡ σύστασις δύο μικρῶν Βιβλιοθηκῶν εἰς τοῦ Μεδρεσέ καὶ τοῦ Κόκλα. Τὰ δωρούμενα δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶναι κατηχήσεις μόνον καὶ ἀναγνωσματάρια, ἀλλὰ καὶ μυθιστορήματα διακεκριμένων ἡθικολόγων μυθιστοριογράφων καὶ δημῶδους ἐπιστήμης βιβλία καὶ ἱστορικὰ καὶ φιλοσοφικὰ εὐληπτα καὶ παιδαγωγικά. Κατάλογος τῶν δωρουμένων βιβλίων θὰ δημοσιεύηται ἐκάστοτε διὰ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι**. Ἡ ἀποστολὴ δύναται ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ τῆς αὔριον. Ἐκαστος ἐπιστέλλων θὰ λαμβάνῃ ἐντυπον ἀποδειξιν ἐκ τοῦ Γραφείου.

Καλιθάν.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

Καὶ πάλιν ὁ βασιλεὺς ἐπανῆλθεν εἰς Λονδίνον, καὶ πάλιν θὰ ἀναχωρήσῃ εἰς Παρίσιους, καὶ πάλιν εἰς Λονδίνον, καὶ πάλιν εἰς Παρίσιους. Διασκεδάζει ὁ Μεγαλειότατος!

Τώρα, ὅτε καὶ ἡ Ἑλλὰς θὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐν Αἰγύπτῳ συστηθησομένην ἐπιτροπὴν πρὸς ἐλεγχον τῶν ἐκ τῆς πυρκαϊᾶς ζημιῶν, πιστεύομεν ὅλοι οἱ Ἕλληνες ν' ἀποδειχθῶν **καυμένοι**.

Ἐχομεν ἓνα κόμητα, τὸν Δέ-Κάστρον, καὶ τρεῖς πρίγκηπες: τὸν πρέσβυν μας ἐν Παρίσιους κ. Μαυροκορδάτον, τὸν Δήμαρχον κ. Σοῦτσον, καὶ τὸν . . . κ. Ἀθερινόπουλον.

Ἡξεύρετε ὅτι ἔχομεν πάλιν κομήτην, ὁ ὁποῖος φαίνεται καὶ τὴν ἡμέραν, καὶ φαίνεται μάλιστα πλάι πλάι μὲ τὸν ἥλιον.

Αἱ τελευταῖαι ἐφημερίδες ἀναφέρουν ὅτι ἡ οὐρά του ἦτο ὁρατὴ μὲ μαυρισμένα γυαλιὰ τὴν 17ην Σεπτ. ἐν Μαδρίτῃ καὶ ἐν Νικαίᾳ.

Μερικοὶ λοιπὸν θέλουν νὰ πρῶνε ὅτι οἱ ἀνυπόφοροι καύσωνες τῶν ἡμερῶν αὐτῶν προέρχονται ἐκ τοῦ μετεωρολογικοῦ αὐτοῦ φαινομένου, διότι πλὴν τοῦ καύσωνος τοῦ ἡλίου ἔχομεν καὶ τὸν καύσωνα τοῦ κομήτου!!

Ὅταν περάσῃ καὶ ἀπὸ τὸν ἴδικόν μας τὸν ἥλιο ὁ κομήτης, θὰ παρακαλέσωμεν τὸν κ. Κοσσονάκον νὰ τοὺς ξεχωρίσῃ *καβάλα* διὰ τὸ σκανδαλώδες τοῦ παρὰ φύσιν αὐτοῦ θεάματος!

Ἐπὶ τέλους αἱ φωναὶ μας ἤρχισαν νὰ πλάνουν τόπο· πρώτη ἡ *Στοὰ* καὶ κατόπιν — μέγα θῦμα! — ἡ *Νέα Ἐφημερίς* ἐξεχώρισαν εἰς ἰδιαιτέρον τοπεῖον, ἡ μία πεζὴ ὡς εἶναι μὲ τὸν φυσικώτατον τίτλον: «Ἀφίξεις καὶ ἀναχωρήσεις», ἡ ἄλλη, φύσει ἡλιοκανδυλική, ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν *κοινωνικὰ διάφορα*, ὅλους τοὺς ἀδιαφόρους πηγαινοερχομοὺς ἀνθρώπων διὰ τὴν παρουσίαν τῶν ὁποίων οὔτε οἱ ἴδιοι ἐνδιαφέρονται. Ἐλπίζομεν τὸ μέτρον νὰ γενικευθῇ, ὥστε νὰ μὴ βλέπωμεν μεταξὺ δύο εἰδήσεων περὶ τοῦ μεθοριακοῦ ζητήματος καὶ τὴν ἄφιξιν τοῦ κ. Μωροπούλου, ἢ τὴν ἀναχώρησιν τῆς κ. Βλακοπούλου.

Δὲν εἰξεύρετε πόσον ἐνθουσιαζόμεθα δι' ὅσας ἔτυχε περιποιήσεις ἡ διὰ τὴν νεκρήγησιν τῶν θωρηκτῶν ἐπιτροπὴ μας ὑπὸ τῶν λόρδων τοῦ Ναυαρχείου ἐν Λονδίνο. Τίποτε παρᾶξενον νὰ κάμουν καὶ τοὺς ἴδικούς μας λόρδους.

Καὶ πάλιν οἱ καλόγηροι!.. Δύο κατηγοροῦνται ἐν Ζακύνθῳ ἐπὶ φόνῳ, καὶ εἰς ἐπὶ βιασμῷ ὀκταετοῦς κόρης. Τί καλὰ, ἂν ἡ λαιμητόμος ἔκαμνε περιοδείαν καὶ διὰ τὸς καλογήρους!

Ἀπόψε καὶ ὁ κελὸς Πειραιεὺς θὰ ἀξιωθῇ Ἑλληνὰ δραματικὸν, τέχνης καὶ δυνάμεως οἷος ὁ Λεκατσᾶς. Ὁ Πειραιεὺς, ὅστις εἶναι τῶν Ἀθηνῶν ὁ παραδοῦχος καβαλιέρος, πιστεύομεν ὅτι θὰ ἐκτιμήσῃ τὸν καλλιτέχνην μας μετὰ τῆς αὐτῆς θερμότητος μεθ' ἧς καὶ ἡ κυρία του—καὶ Ἀθῆναι.—Ἀπόψε θὰ δώσῃ τὸν *Χάμλετ* καὶ αὔριον τὸν *Οθέλλον*. Προμηνύεται συρροὴ ἐκτακτοῦ, διότι Πειραιῶται καὶ Πειραιώτισαι μᾶς ἔφαγαν πρὸ πολλοῦ τ' αὐτιά μας «πότε θὰ τὸν ἴδωμεν» ἐμεῖς τέλος πάντων. Θὰ κατὰβῶν καὶ πολλοὶ Ἀθηναῖοι, μεταξὺ ἄλλων ὀνομαστοὶ ὁ κ. Χατσόπουλος καὶ ὁ κ. Πατρίκιος. Εὐγε!

Τὰ βάρσνα τοῦ Βασιλάκη Ἀραμπῆ. Ὅταν ἐπρόκειτο ἐν Καῖρῳ νὰ παραδώσῃ τὸ ξῖφος τοῦ ὁ μέγας Αἰγύπτιος εἰς τὸν στρατηγὸν Λόου, ἠρώτησεν ἀξιωματικὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Ἀντιβασιλέως ἐὰν ἐπρόκειτο νὰ τὸ παραδώσῃ ἄνευ ὄρων. «Ναί», τοῦ λέγει, ὁ Δουλιέρ βέης, «παραδίδεσαι εἰς τὴν ἐπιείκειαν τῆς Ἀγγλίας». Ὁ Ἀραμπῆ τότε ἀρχίζει νὰ γίνεται Ῥωμῆος καὶ νὰ θέλῃ νὰ βάλῃ λόγον ἀλλὰ Κωσταρήτορας. «Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι, ἀρχεται λέγων μετὰ κόμπου, εἴμεθα ἀδελφοί», εἰς τὸ ἀδελφοὶ ὅμως αὐτὸ ὁ ὑπερήφανος στρατηγὸς Λόου τοῦ κόβει τὸν βῆχα. Κατόπιν ψιθυρίζει εἰς τὸν Δουλιέρ βέη: «Εἰπέ τοῦ στρατηγοῦ ὅτι ἐγὼ καλομεταχειρίσθηκα ὅλους τοὺς αἰχμαλώτους.» Ὁ Λόου τὸν διεβεβαίωσε ὅτι θὰ τύχῃ ὅλων τῶν περιποιήσεων ἕως οὗ τὸν παραδώσῃ εἰς τὸν στρατηγὸν Οὐέλσελεύ. Μετὰ τὴν ἀφίξιν αὐτοῦ, τὸν παρέλαθεν ὁ στρατηγὸς Οὐίλσον ἐφ' ἀμάξης ἵνα τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὰ Ἀνάκτορα Ἀβδίν. Καθ' ὁδὸν ἔχαιρε-τοῦσε τὰ πλήθη, ἀλλ' ἅμα εἶδεν ὅτι κἀνείς δὲν τὸν ἀντεχαιρέτα, τραβήχτηκε μέσα καταθυμωμένος. Αὐτὰ ἔχει ὁ κόσμος, κύριε Ἀραμπῆ.

Τί ἀφεντάνθρωποι αὐτοὶ οἱ Ἰνδοί. Ἐν Καῖρῳ οἱ ἰθαγενεῖς τοὺς ῥίχθηκαν, τοὺς ἐπλήρωσαν θωπειῶν καὶ τοὺς ἐφέροντο ὡς πρὸς Μωαμεθανοὺς ἀδελφούς. Οἱ Ἰνδοὶ ὅμως τὸν χαβὰ τους διαμαρτύρονται ὅτι δὲν εἶναι Μωαμεθανοί, ἀλλὰ Ἑγγιέζοι. Περὶ αὐτῶν ἠλπίζεν ὁ καυμένος ὁ Ἀραμπῆ ὅτι θὰ ἐλείποτάκτου εἰς τὴν σημάϊαν του.

Ἐχομεν μέγαν σεβασμὸν εἰς τὴν γνώμην τοῦ κ. Λει-θαδᾶ τῆς Κλειῆς, ὅτι ἀφορᾷ τὰ γραμματολογικὰ, ἰδίως τὸ περὶ γλώσσης ζήτημα. Ἀλλὰ τί νὰ κάνωμεν ὅταν εἰς δύο κατὰ συνέχειαν φύλλα, ἐν τῷ ἐνὶ μὲν συμβουλευε τοὺς μεταφραστὰς νὰ μιμηθοῦν τὸν κ. Βικέλλαν καὶ νὰ μεταφράζωσι τοὺς ξένους κλασικοὺς ἐν τῇ δημῳδῇ γλώσσῃ ἐν δὲ τῷ ἄλλῳ φύλλῳ ὑπερεπαινεῖ τὸν κ. Ἀφεντούλην καὶ συμβουλευε τοὺς μεταφραστὰς νὰ ἀκολουθῶσι τὸ παράδειγμα τοῦ μεταφραστοῦ τῆς Μαρίας Στουάρτης, ἥτοι μεταφράζοντες εἰς τὴν καθαρῆς καθωμιλημένην; Ἐ, τί νὰ κάνωμεν;

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ.

Σκέψις ἐνὸς περὶ τοῦ ἱατροῦ του :

— Τί νὰ σὰς πῶ; προτιμῶ τὴν ἀρρώστιάν μου ἀπὸ τὸν γιαντρό μου.

Ἄν θέλετε, μάθετε καὶ πόσα παράσημα ἔχει ὁ Βίσμαρκ. Ὡς τώρα τὰ εἶχε σαράντα τέσσαρα, ἐσχάτως ἔλαβε καὶ τὸ Ἰαπωνικὸν τοῦ Χρυσανθέμου καὶ ἔχει τὸ ὅλον 45. Ἐνῷ ὁ κύριος Δεληγιάννης μας τὰ ἔχει . . . δεκατρία!

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ.

ΕΝ ΤΕΡΓΕΣΤΗ.

(ΤΟΥ ΕΙΔΙΚΟΥ ΜΑΣ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ).

Ι

Τὴν πρωτὴν τῆς πέμπτης Σεπτεμβρίου οἱ κώδωνες πάντων τῶν ἐν Τεργέστῃ ναῶν, ἐπλήρουν τὴν ἀτμοσφαιραν μὲ τοὺς θορυβώδεις καὶ συγκεχυμένους αὐτῶν ἤχους, τὰ δὲ τηλεβόλα τῶν προσορμούντων πελεμικῶν σκαφῶν καὶ τοῦ φρουρίου τῆς πόλεως ἀνῆγγελλον βροντωδῶς τὴν ἀφίξιν τοῦ αὐτοκρατορικοῦ οἴκου εἰς τὸ Μιραμάρ. Ὡς δὲ νὰ μὴ ἤρουν τὰ βαρύηχα ταῦτα ὄργανα ὅπως φέρωσιν εἰς τὰς ἀκοὰς τῶν ἀστῶν τῆς ἐμπορικῆς πόλεως τὸ ἐπίσημον ἄγγελμα, καὶ ὁ οὐρανὸς συγκατέμιξε τῇ γενικῇ βοῇ τὰς ἰδίας βροντάς!

Εἰς τὴν ὠραίαν δενδροφυτευμένην πλατεῖαν, παρὰ τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου, τὴν ὁποίαν περιβάλλουσι τὰ μέγιστα καὶ μᾶλλον καλλιτεχνικὰ τῆς Τεργέστης μέγαρα, συνέρρεον ἀπὸ πρωίας χιλιάδες λαοῦ. Ἐν τῷ κέντρῳ αὐτῆς καὶ κατ' ἀντικρὺ τῆς προσόψεως τοῦ σιδηροδρομικοῦ σταθμοῦ εἶχε στηθῇ χρυσότενκτος θρόνος, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς αὐτοῦ ὁ δικέφαλος τῆς Αὐστρίας ἀετὸς, ὑπὸ τὰς πτέρυγας τοῦ ὁποίου ἐμελλε νὰ σταματήσῃ μικρὸν ἢ αὐτοκρατορικὴ οἰκογένεια.

Κόραι λευχειμονούσαι πλείονες τῶν Χαρίτων καὶ τῶν Μουσῶν, κυκλοτερῶς ἴσταντο παρὰ τὴν θύραν δι' ἧς ἐμελλον νὰ διέλθωσιν οἱ ἀναμενόμενοι ξένοι. Δύο τούτων ἐκράτουν πολυτίμους ἀνθοδέσμας ἵνα τὰς προσφέρωσιν εἰς τὴν μελαγχρουν Αὐτοκράτοραν καὶ τὴν ξανθὴν διάδοχόν της. Παρὰ τοὺς λευκοὺς αὐτοὺς μαργαρίτας ἦσαν παρατεταγμένοι οἱ κομποὶ καὶ εὐστατεῖς ἀξιωματικοὶ τοῦ αὐστριακοῦ στρατοῦ, ὁμνύοντες ὅλοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Φραγκίσκου. Εὐρύτερος κύκλος ἐξ ἐπισήμων πολιτῶν συμμετεῖχε τῆς λαμπρᾶς αὐτῆς πρκατάξεως, ἐνῷ τὸ Δημοτικὸν συμβούλιον, προϊσταμένου τοῦ Δημάρχου, ἀνέμενε τὸν Αὐτοκράτορα ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ θρόνου, ὅπως προσφέρῃ αὐτῷ τὰς κλεῖδας τῆς πόλεως καὶ τὴν ἀφοσίωσιν τῶν συμπολιτῶν του. Παρὰ τὰς πλευρὰς τοῦ θρόνου ἀμφοτέρως εἶχον στηθῇ ἐξέδραι (tribunes) ἅτινα κατέλαβον προνομιοῦχοι κυραὶ καὶ χωρικαὶ τινας φέρουσαι ἰδιόρρυθμον ἱματισμὸν (costumes) καὶ ποικίλλουσαι οὕτω ἀφελῶς τὴν ὅλην μεγαλοπρεπῆ εἰκόνα. Περὶ τὴν ἐκλεκτὴν αὐτὴν πλειάδα τῶν καλλωνῶν καὶ τῶν ἀξιωματῶν ἴστατο ὁ πολὺς λαὸς, ὁ ἰσχυρὸς λαὸς, καθὼς περὶ τὴν ὄσφυν θηριοτρόφου φοβερὸς βόας ὅστις τὸν περιπτύσσεται, ἀλλὰ καὶ τὸν πνίγει!

Ὁξὺ σύριγμα ἠχηρότερον παντὸς προστάγματος, ἀπέσπασε τῶν μυρίων αὐτοῦ διαλογισμῶν ἅπαν ἐκεῖνο τὸ πλήθος, καὶ συνεκέντρωσε—καθὼς ὁ μηχανικὸς τὸ ἤλεκτρικόν του φῶς εἰς ἐν σημεῖον—ὅλων τὰ βλέμματα πρὸς τὸ μέρος ὅθεν ἠκούσθη ὁ συριγμός. Ἦτο ἡ ἀμαξοστοιχία ἡ κομίζουσα τὸν αὐτοκρατορικὸν οἶκον. Αἱ διόπτραι ἀπὸ τῶν μεγάρων τῆς πλατείας ἔλαβον τὴν διεύθυνσιν, τὸ δὲ πλήθος ἐτοποθετήθη εἰς τὰς ἐπικαιροτέρας θέσεις ὅπως ἴδῃ τὸν Αὐτοκράτορα—Ἐπειτα ἀκίνησια, συγχίνησις, νεκρικὴ σιγή!

Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Αὐτοκράτωρ ὑψιτενῆς, εὐρύστερνος, εὐλύγιστος κρατῶν εἰς τὸν βραχίονά του τὴν ὠραίαν, ἀλλ' ἰ-διότροπον Ἐλισάβετ, ἐμφανίζεται εἰς τὴν θύραν πρὸ